

begge Former for Støtte udgjorde Laanet ca. 17 Kr. og Tilskuddet ca. 2 Kr. pr. Arbejdsdag. Det viser sig altsaa, som jeg sagde, at Tilskuddet varierer fra 1 Kr. 75 Ø. til 2 Kr. pr. Arbejdsdag.

Jeg vil straks med Hensyn til disse Tilskud til Opretholdelse af Arbejdslønnen sige, at vi for vort Vedkommende vil gaa imod dem, og det gælder ikke alene Tilskuddene, saaledes som de foreslaas ydet under § 6, under § 7 og under § 11, men ogsaa, som de foreslaas ydet under § 16. Altsaa, vi vil overhovedet gaa imod disse Tilskud; det er ikke den Vej, man skal gaa for at skabe forøget Arbejde her i Landet, at man giver Tilskud til Opretholdelse af Produktionsudgifterne. Jeg hørte godt, at det blev meget smukt omtalt af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, alt det, som skulde ske efter § 6, de 15 Mill. Kr., der skulde ydes som Tilskud til vedkommende Erhverv, Fag, Branche eller enkelt Virksomhed. Det ærede Medlem stillede det jo alt sammen meget smukt op, talte om Industriens Systematisering, om, at man skulde gaa frem ad den samme smukke Vej, som Landbruget har anvist.

Jeg ved ikke, om det virkelig er Tanken, at man skal gaa frem ad den Vej, man hidtil har været inde paa fra Landbrugets Side. Landbruget har nemlig ikke henholdt sig til en 8 Timers Arbejdsdag, og Forholdet har ikke været saaledes indenfor Landbruget, at hvis man ikke kunde opnaa de tariffmæssige Lønninger, saa gik man fra Arbejdet, ikke i al Almindelighed i hvert Fald; og det har heller ikke været saaledes, at man stoppede eller standsede Virksomhederne, hvis man ikke kunde faa afsat Produkterne til en Pris, der var rentabel for vedkommende Virksomhed, nej, saaledes har det ikke været indenfor Landbruget. Hvis man altsaa vil tage Landbrugets Forhold til Efterfølgelse, er jeg slet ikke i Tvivl om, at saa vil det hjælpe godt med til, at man kan naa frem ad de samme driftsøkonomiske og kommercielle Veje, som Landbruget er gaaet ad. Men det gaar vist ikke an saadan fuldt ud at parallelisere her. Nej, dette Tilbud om Tilskud til Industrien, der er fremme under § 6, det skal overfor Industrien være et Surrogat for de Toldforhøjelser, som Regeringen ikke tør stille Forslag om; saaledes er nok Sandheden med Hensyn til disse Tilskud til Industrien. I alle Til-

fælde vil vi gaa imod disse Tilskud, hvor vi træffer dem.

Saa kommer jeg til Laanene, der jo optræder paa forskellige Steder i Lovforslaget; de første omtales i § 2. Det viser sig, at man ikke har gjort fuld Brug af de 4 Mill. Kr., endnu i hvert Fald, men at man dog yderligere vil have 4 Mill. Kr., og det viser sig ogsaa, at man har haft Vanskelighed ved at faa anbragt disse Laanebeløb paa en saadan Maade, at man ikke derigennem begunstigede de mindre vellede Virksomheder i Forhold til de vellede. Jeg ved ikke, om det er derfor, det foreslaas indsat, at Laanene skal ydes „til Erhvervsvirksomheder, der er vanskeligt stillede som Følge af udenlandsk Konkurrence“ — saaledes var det jo tidligere, men saa føjes der til — „eller andre ekstraordinære Forhold“. Jeg er jo ikke i Tvivl om, at hvis man faar en saadan elastisk Bestemmelse ind her som „eller andre ekstraordinære Forhold“, vil det blive forholdsvis let at faa placeret disse Laan i Forhold til, hvad det har været under den tidligere gældende Bestemmelse. Vi fra vor Side nærer ingen større Begejstring for at gaa med til en Udvidelse som den her foreslaaede, men selvfølgelig vil vi ikke stille os afvisende til en Forhandling herom, for saa vidt Staten har Penge at laane ud.

Det samme gælder med Hensyn til Laanebeløbene under § 11 til Landbruget. Disse Grundforbedringslaan mener vi ganske vist, at der under de nuværende Forhold neppe er større Trang til; Landmændene, og det gælder Husmænd som Gaardmænd, har mere end nok at gøre med at klare sig igennem med den Virksomhed, de i Øjeblikket har, og neppe mange af dem er i Stand til under disse Forhold at foretage Udvidelser. Imidlertid har vi jo Loven af 31. Marts 1926, og dersom de indkomne Ansøgninger viser, at der ikke er Penge nok til Raadighed, staar det jo Landbrugsministeren frit for at henvende sig til Rigsdagen eller til Tingenes Finansudvalg, og det samme gælder med Hensyn til mulige Andragender fra Kommuner og Afvandingselskaber og lignende. Naar saadanne Andragender foreligger, kan Landbrugsministeren henvende sig til Rigsdagen; men paa Forhaand at stille et Laanebeløb paa 8 Mill. Kr. til Raadighed, som der er stillet Forslag om, uden at der peges paa, hvor og til hvem Pengene skal bringes i Anvendelse, vil vi fra vor Side ikke være med til.